

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Phantasie

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972049601408/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Aldrig saae dig mit Øie; men Øret drak saa be-
gjærligt
Hver en Tone, som klang, berømmende dig og din
Ynde;
Hvert et Ord var en Gnist, der slog i mit Bryst som
en Lynild,
Tændte hver Draabe Blod, der bruser igjennem mit
Hjerte,
Gav mig et høiere Liv, et Liv, jeg før ei har levet,
Glemte er den svundne Dag, en blankere Sol er op-
runden!
Lifligt toner min Sang; thi Strængene taler om dig jo:
Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjold-
møe!
Ak! hvi skiller os da den bjerghøie Bølge, den
sortblaae!
Gid jeg kun aandede hist den Luft, som kvæger dit
Hjerte,
Ak! som fylder din Barm, og hæver de svulmende
Bryster,
Kunde jeg høre din Røst, og varmes i Øinenes Straal-
hav:
Tidligt, før Vaarsolen stæeg, vi roede paa blinkende
Havfjord,
Meded' med Silkesnor, os hældende ud over Baaden,
Eller vi droge et Vaad, os støttende fast paa vort
Fodblad,
Talde saa siden i Roe paa Bredden de sprællende
Fiske.
Hornet kalder til Jagd, alt snuse de kobblede
Hunde;

Kom, ol Huldeste kom, din Ganger vrinsker i Gaar-
den,
Bygget let som en Hind, og tygger den skumhvide
Mile,
Stolt af at bære dig frem over Mark, gennem Skov,
ind i Krattet!
Kom, lad mig løfte dig op: — ha! søde, kostbare
Byrde!
Rank jo kneiser du der med de hvide, viftende
Strudsfjer
Høit paa den sorte Hat, ned strømme de bølgende
Lokker.
Hen over grønne Eng vi tunle de vælige Heste,
Skyggen modtager os da; gennem Busk og Løvværk
med Raslen
Fare vi flink afsted; — hør! Bøssen knalder ved
Mosen,
Jægerne vilde Raab, og Glam af de sporende Hunde!
Hjorten, han faldt i sit Løb, og Donerne have vi
fundet
Fulde af spættede Fugle, nu Krumhornet raaber os:
kom! kom!
Vel da, vi skynde os hen, hvor Druen perler i Glas-
set,
Druen, som fødtes i Syd paa Spaniens brogede Høie!
Sæt dig i Græsset her, hvor Egen hvælver sin Krone;
Jægere, støder i Hornet! min Dronning hæver Poka-
len!
Maatte jeg, yndige Pige, blot eengang kysse din
Læbe,
Favne dit smækkre Liv, — mit Hjerte siger det for-
ud, —

Vistnok drak jeg en Ruus, at aldrig meer jeg blev
ædrul
Her, mit Hjertes Møe! jeg rækker dig rullede
Blade,
Komne fra Cubas Øe; see, tænd dem, Elskte, ved
Arnen!
Altfor salige Blade! I kysse de friskrøde Læber,
Vist er' I bedre end jeg: den Salighed slukde mit
Liv ud!
Hjemad ride vi nu, og Vestens Blade med Virak
Hvirvle som hvidblaae Skyer bagefter de travende
Hopper.
Aftenrøden i Vest, som farved din Lok og dit Ansigt,
Sank udi Havets Skjød, da let du sprang af din
Ganger.
Læg din fjedrede Hat, og flæt dine kulsorte
Lokker,
Hist i den funklende Sal man venter dig, Hulde, med
Længsel.
Stolte Møe! du hersker i Tonernes Rige som Dron-
ning,
Lokker af dreiede Rør og af spændte Strænge, —
o! Troldom!
Hjertegribende Klang, liig Alfernes Stemmer om
Natten.
Dybt i mit Bryst stærkt toner din Gjenklang; un-
derligt klager
Der Hoboernes Røst, som Elskerens venlige Natsang,
Hornet sukker saa dybt, det tyder den Længsel,
mig tærer,
Og Violinens Stræng mit Elskovsliv og min Flamme;
Contrabassen gaaer sin faste, stadige Grundgang,

Klinger udi min Barm, som Troskab, evig og fjelds
fast.

Brusende Bifaldsraab dig møde fra Læbe til Læbe:
Hil dig, deilige Møe! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjold-
møe!

Hører du hisset alt de spillende Toner af Fløiten?
Vil du, Bedste, som jeg, saa svæve vi ned gennem
Rækken,

Og din ringede Lok vil vifte om Lilier og Roser;
Eller vi slynge os rundt i Valsens svævende Søgang,
Du, en fyrig Komet, fordunkler med Straalen hver
Stjerne.

Salighed, ak uden Maal! du hviler dig her i min
Arm trygt,

Tæt ved mit bankende Bryst; — du hører, det bank-
ker af Længsel?

Nei! du er rolig og glad, mig evigt min Lue fortærer!
Dækket faldt fra mit Blik; jeg stod i Natten og
drømde

Ak! den lifligste Drøm, nu tier min Harpe forfærdet.
Ene stander jeg her, og stirrer mod Himlen og
Stjernen,

Strækker min Arm imod Vest, og favner kun nat-
lige Vindpust.

Vift over Land, over Søde, bring hende mit Suk og
min Klage!

Ak! hun ændser dem ei, hun ahner jo aldrig min
Elskov!

Rolig du stormende Bryst, mit bankende Hjerte sov
sødt kun!

Fryd dig, at du i Sang de pinende Qvaler kan
lindre,

